

Prezentare generala - Jocul ielelor

Date despre autor si opera

S-a nascut la 22 aprilie 1894 la Bucuresti..Fiul lui Camil Petrescu (mort se pare inainte de nasterea scriitorului)si al Anei Cheler. A fost crescut de familia subcomisarului de politie Tudor Popescu din mahalaua Obor.Dupa gimnaziu continua studiile la colegiul Sf Sava si la liceul Gh Lazardin Bucuresti, iar in 1913 urmeaza cursurile Facultatii de filozofie si litere de la Universitatea din Bucuresti.Debuteaza in revista Flacara 1914 cu articolul "Femeile si fetele de azi"sub pseudonimul Raul D.

Intre 1916 si 1918 participa la primul razboi mondial iar experienta traita acum se regaseste in romanul "Ultima noapte de dragoste prima noapte de razboi"Debuta cu dramaturgie intre 1916 si 1957 printre care (Jocul ielelor") Act Venetial" Suflete tari" Danton" Mitica Popescu" Piesa "Jocul ielelor" are ca punct de plecare reactiile sufletesti ale autorului care in mai 1916 asista la o bataie de flori la Sosea, in timp ce ziarele aruncate printre flori vorbesc despre Verdun.

Drama a absolutului, scriitura ilustreaza in fond principiul camil petrescian : "totul sau nimic" si axioma aceluiasi autor "cata luciditate atata drama". Gelu Ruscanu, protagonistul discursului dramatic, cauta cu fervoare un sprijin in miscarea muncitoreasca pentru a rezolva unele probleme de ordin social in spiritul dreptatii absolute intrand in contradictie cu normele si legile ce guverneaza societatea. Fara sa inteleaga inutilitatea telului urmarit, incapabil sa faca vreo concesie, eroul sfarseste sinucigandu-se. Asadar ca in majoritatea operelor sale dramatice si epice, obsedat de conditia intelectualului vremii, apeland constant la propria experienta, Camil Petrescu procedeaza in consens cu ceea ce spunea, la timpul sau, dramaturgul Henrik Ibsen: "creatia mea este rezultatul starii mele de spirit si al zilelor mele morale" si aidoma acestuia

Rezumatul operei literare

insetat de dreptate, Gelu Ruscanu, directorul ziarului socialist "Dreptatea sociala", hotaraste sa publice o scrisoare pe care o primise de la fosta lui amanta, Maria Sinesti, si-n care femeia povestea, cu lux de amanunte, cum sotul ei, ministrul justitiei, a ucis-o pe batrana Manitti si i-a distrus testamentul, pentru a ramane el singurul mostenitor al acesteia. Fiind convins ca dreptatea trebuie sa fie absoluta, chiar daca asta inseamna sa fie si inumana uneori, Ruscanu este dispus sa sacrifice femeia iubita, pentru a-l face pe ministrul justitiei, serban Saru Sinesti sa plateasca pentru crimele sale. Nici interventia Mariei si nici destainuirea matusii Irena, care l-a povestit ca tatal lui a facut o delapidare si ca Sinesti inca mai pastreaza dovada furtului, nu l-au putut clinti din hotararea lui de a publica scrisoarea. Saru Sinesti este dispus sa distruga dovada delapidarii, in schimbul tacerii lui Gelu. De la el, Ruscanu afla ca tatal sau nu a murit intr-un accident, asa cum credea, ci s-a sinucis din cauza unei acrite de duzina.

Gelu este nevoit sa renunte la ideea publicarii scrisorii, caci ministrul justitiei adusese in discutie eliberarea lui Petre Boruga, "un detinut politic grav bolnav".

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Dragostea, care dupa parerea lui ar trebui sa fie vesnica si absoluta, il dezamageste profund, lasandu-i rani adanci.

Cand imaginea tatalui sau este complet distrusa si cand intreg esafodajul de idei pe care si-l facuse despre lume se prabuseste, nu mai ramane decat sinuciderea. Gelu isi ia viata cu pistolul pe care Maria il lasase in biroul cu cateva zile inainte, sub privirile inspaimantate ale femeii. Astfel, Gelu Ruscanu repeta destinul tatalui sau.

El este, asa cum a spus Penciucescu, un om care a vazut "jocul ielelor", ramanand cu nostalgia absolutului: "Cine a vazut ideile, devine neom, ce vrei? Trece flacaul prin padure, aude o muzica nepamanteasca si vede in luminis, in lumina lunii, ielele goale si despletite, jucand hora. Ramane inmarmurit, pironit pamantului, cu ochii la ele. Ele dispar si el ramane neom. Ori cu fata stramba, ori cu piciorul paralizat, ori cu mintea aiurea. Sau, mai rar, cu nostalgia absolutului. Nu mai poate cobori pe pamant."

Caracterizat pe cale directa, in didascalii, el este "un barbat ca de douazeci si sapte -douazeci si opt de ani, cu o frumusetate mai curand feminina, cu un soi de melancolie in privire, chiar cand face acte de energie. Are nervozitatea instabila a animalelor de rasa. Priveste totdeauna drept in ochi pe cel cu care vorbeste si asta ii da o autoritate neobisnuita. Destul de elegant imbracat, desi fara preocupari anume." Este un om puternic, sincer, care nu are nimic de ascuns si, de aceea, isi poate privi interlocutorii drept in ochi. Este un intelectual, cu aspiratii superioare fata de cele ale oamenilor de rand. Crezul lui cel mai puternic este ca dreptatea trebuie sa fie absoluta, chiar daca este absoluta: "Cum ar putea sa fie dreptatea, daca nu e absoluta?" "Daca lupt pentru o cauza, aceasta este dreptatea insasi!"

Ceea ce oamenii numesc iubire, pe el nu-l multumeste, caci dragostea nu este "o contabilitate de zile in care iubesti si zile in care n-ai iubit, ca pe urma sa inchei bilantul si sa vezi daca ai iubit sau nu". Pentru el "iubirea e un tot sau nu e nimic".

Tot pe cale directa, Ruscanu este caracterizat de celelalte personaje: Maria spune ca "mintea asta draceasca mi-a fost mereu dusmana" si-i cere sa faca un gest "ca sa mai cred ca esti om, si nu o cauza". In scrisoarea sa, femeia ii spune ca el a reprezentat "un rasarit nou de soare" in viata ei. Matusa Irena incearca sa-i explice ca el nu este cu nimic mai presus decat ceilalti si ca aspiratiile si dorintele sale sunt utopice: "Te-ai gasit tocmai tu sa indrepti lumea? Esti tu mai cu mot decat toti ceilalti?". Penciucescu spune ca Gelu "nu vede lucruri, vede idei".

Personajul se autocaracterizeaza: "Mi-a murit credinta in mine insumi." "Azi nu sunt decat o biata epava toate resorturile sunt rupte-n mine".

Este lucid, inteligent, orgolios, incapatant si are puterea sa-si asume cu demnitate erorile: intransigenta fata de greselile celor din jur, convingerea ca judecatile lui sunt infailibile, nerecunostinta filiala, absenta religiozitatii: "in atotputernicia Lui Dumnezeu nu am crezut".

Pe cale indirecta, Gelu este caracterizat prin limbaj, fapte, framantari sufletesti. Toate acestea dovedesc ca este un personaj complex, care-si pune probleme grave. El intra-n conflict cu colegii de la redactie din pricina convingerilor sale, relatiile cu Sinesti sunt tensionate, iar pe Maria vrea s-o sacrifice.

Gelu Ruscanu este din aceeasi familie cu stefan Gheorghidiu, cu Pietro Gralla sau Andrei Pietraru.

Conflictele piesei, interioare sau exterioare, sunt foarte puternice. Cel mai important conflict exterior este cel dintre Saru Sinesti si Ruscanu, din care, invingator iese ministrul justitiei, fiind mai bine ancorat in realitate si netraind in lumea ideilor.

Conflictul din sufletul si constiinta lui Gelu este unul interior, concretizandu-se in opozitia dintre lumea aspra, plina de compromisuri si mizerie, in care oameni ca pianistul Lipovici se sinucid din lipsa de hrana si cei ca Dumitrache sunt nevoiti sa munceasca si la varsta pensiei, pentru a-si ajuta rudele bolnave si lumea utopica a lui Gelu, lumea ideilor pure, in care dragostea e eterna si dreptatea absoluta. Aceasta lume este insa foarte fragila si in permanent pericol de distrugere la contactul cu realitatea. in cele din urma, acest univers ideal, creat de Gelu, se prabuseste, tragand dupa sine chiar prabusirea eroului, care decide sa se ridice de la masa vietii.

Tipologia personajului(lor)

Dupa cum insusi autorul afirma, aceasta lucrare este "o drama a absolutului", al carei personaj principal este strfulgerat de absolut, drama nascandu-se din necesitatea de a recunoaste ca inteligenta construiește frecvent sisteme utopice, neconcordante cu realitatea. Prin urmare piesa "Jocul ielelor" este concomitent, o drama de idei si una a inteligentei. Eroul asemenea creatorului sau traieste o drama care se circumscrie unui cerc, unde si de unde nu are iesire. Setea de adevar, dreptate sau atitudine, in fond, de absolut, caracterizeaza pregnant eroul si devine pasiunea lui imanenta. Din pacate insa ea nu este insufletita de intransigenta, ci de exasperare nesfarsita. "Dreptatea este absoluta" (B. Edwin). Aceasta nazuinta este de fapt, sensul dramei sale.

Paradoxal dar asa este, Gelu lupta pentru eradicarea nedreptatii ; dar in realitate o promoveaza, ajutand-o sa existe, el insusi acceptand viata sub semnul concesiilor (acestea sunt mult mai multe decat chiar crede el).

Din dragoste pentru Maria tace multa vreme si nu denunta crima ministrului. In cele din urma este gata sa-si sacrifice iubirea, sa dauneze chiar miscarii muncitoresti. De ce? Din dorinta de a ramane el si din dragoste arzatoare pentru adevar?

Drama sa o rezuma Penciuлесcu, expresia cinismului pragmatic : "Cine a vazut ideile devine neom Trece flacaul prin padure, aude o muzica nepamanteasca si vede un luminis, in lumina lunii, ielele grele si despletite jucand hora. Ramane inmarmurit, pironit pamantului, cu ochii la ele. Ele dispar si el ramane neom". Caracterizarea aceasta o integreste foarte bine pe cea facuta de Praidă si

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

amintita in randurile de mai sus. El alege dupa cum am aratat, sinuciderea ca o cale de rezolvare a durerosului sau impas si procedeaza aidoma lui George Demetriu Ladima din "Patul lui Procust" sau din din piesele de sale de teatru " Act Venetian" , "Mioara" si "Suflete tari".

Sa nu uitam ca Gelu a descoperit o lume in dezordine fara coordonate morale sigure , fara nici un punct de reper solid. Viata ii apare ca o incarnare a desertaciunii, in care bucuria este promisiunea unui moment : "O fericire pe care nu o poti gandi durabila nu e fericire" exclama eroul.

Acte

.Compozitional piesa este compusa din trei acte insumand 12 tablouri ce sunt impartite-n scene, cea mai mica unitate compozitionala fiind replica pe parcursul carora se dezvoltă un conflict bine gradat.

Tipul de final

Personajul are o relatie speciala cu imaginea tatalui sau. Rasturnarea imaginii tatalui il copleseste, se simte lovit in zona cea pura a fiintei lui. Atunci cand Gelu afla ca tatal sau s-a sinucis, imaginea parintelui reinvie in constiinta fiului, acum purificata, intensa. Cei doi se regasesc definitiv in absolut, prin acelasi destin. Pentru el sinuciderea este un act lucid de constiinta; eroul lui C. Petrescu a crezut ca intre o moarte obisnuita si sinucidere este chiar distanta de la traire la constiinta. De fapt, eroul s-a sinucis nu pentru ca partidul socialist i-a impus incetarea campaniei impotriva lui Sinesti, ci pentru ca a descoperit identitatea tragica intre el si tatal sau. Sinuciderea, optiunea lui pentru moarte e un protest prin care isi exprima dorinta de a-si ramane credincios lui si principiilor sale ce vizeaza absolutul.

Tipul de conflict

Conflictele piesei, interioare sau exterioare, sunt foarte puternice. Cel mai important conflict exterior este cel dintre Saru Sinesti si Ruscanu, din care, invingator iese ministrul justitiei, fiind mai bine ancorat in realitate si netraind in lumea ideilor.

Conflictul din sufletul si constiinta lui Gelu este unul interior, concretizandu-se in opozitia dintre lumea aspra, plina de compromisuri si mizerie, in care oameni ca pianistul Lipovici se sinucid din lipsa de hrana si cei ca Dumitrache sunt nevoiti sa munceasca si la varsta pensiei, pentru a-si ajuta rudele bolnave si lumea utopica a lui Gelu, lumea ideilor pure, in care dragostea e eterna si dreptatea absoluta. Aceasta lume este insa foarte fragila si in permanent pericol de distrugere la contactul cu realitatea. In cele din urma, acest univers ideal, creat de Gelu, se prabuseste, tragand dupa sine chiar prabusirea eroului, care decide sa se ridice de la masa vietii.

Citate de critica literara

Monologand rareori, de nu chiar niciodata, personajele dramaturgiei lui Camil Petrescu nu reusesc totusi vreodata sa dialogheze cu adevarat. (Mesajele) lor par sa nu fie auzite de cei carora le sunt destinate ori sunt inregistrate si interpretate aiurea, infidel, alterat. Sunt personaje care nu

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

comunica." Mircea Iorgulescu,

"Camil Petrescu a fost nu numai un dramaturg, ci si om de teatru, interesat de tehnicile regizorale si actoricesti, de folosirea diverselor limbaje scenice in arta spectacolului. Limbajele scenice sunt modalitatile de expresie folosite in arta spectacolului." Mircea Iorgulescu,

"Daca Camil Petrescu ar fi folosit un optimist operele lui ar fi fost un esec asemenea personajelor sinucigase."

E. Simion